

## Getuigenis Hendrik Hellemans Van Ibis Aalst tot Antarctica, en meer

“Eerst 10 kg afvallen, en kom dan maar terug”. Ik keek recht in zijn kritische blik. Via Trends had ik vernomen van een marathon coach, Wilfried Silon. En hoopte dat hij mij moeiteloos voor de 20km van Brussel zou klaarstomen. Ik, die nog geen 5 km kon lopen, 98 kg woog en 20 jaar had gerookt.

We hadden een eerste afspraak in het Ibis Hotel in Aalst. Velen, vooral de leden die al wat langer bij MMC zijn, zullen dit herkennen. Een intake gesprek. Wilfried was erg inspirerend, en tegelijk belerend. “Met jouw huidige fysieke conditie zal het niet lukken. Eerst afvallen, veel wandelen en kleine vetloopjes doen”. Ik had zelfs nog geen marathon ambities, wou enkel die 20km lopen voor een weddenschap.

Enigszins teleurgesteld reed ik terug naar huis. Wat nu? Tegelijk voelde ik me getriggerd, en wilde de uitdaging van het afvallen aangaan. Ego? Of had Wilfried een zaadje inspiratie en motivatie gepland tussen mijn twee oren? Toen kon ik nog niet weten dat dit gesprek mijn leven zou veranderen en dat ik grote en inspirerende doelen zou gaan nastreven en ook bereiken.

Die 20km van Brussel heb ik toen niet gelopen. Wel de marathon van New York, in 2006. Ik verloor meer dan 10kg, keerde terug naar Wilfried en dat was het begin van een mooie vriendschap, persoonlijke en sportieve groei, inspiratie en motivatie voor grote doelen en veel marathons. Super contacten en vriendschappen met andere MMC leden ontsproten tijdens de vele marathonreizen.

De wereld ging nog meer open. Van New York naar Berlijn, London, Firenze en nog een reeks leuke steden. Naar Zuid Afrika voor de Two Oceans Marathon. Het plezier in marathons lopen nam steeds toe en de doelen werden groter en ambitieuzer. Het idee om een onmogelijke marathon op de Zuidpool te lopen, kietelde me al een tijdje en na twee jaar voorbereiding heb ik deze ook gelopen, in 2014. Een waanzinnige “once in a lifetime ervaring”. Een heus avontuur, lopen bij -25 graden op het meest ruige, koudste en droogste continent ter wereld.



Een Russisch transportvliegtuig had meer dan vier uur gevlogen van het uiterste zuiden van Chili om ons in het hartje van Antarctica te droppen. De motoren bleven draaien en het vliegtuig steeg dadelijk weer op toen we uit het vliegtuig waren. We waren met 50 lopers uit 16 landen die aansloten bij een tijdelijke weatherstation. We sliepen in kleine tenten waar het niet warmer werd dan -9 graden. En ik had nog nooit in een tent geslapen.

Toen ik 13 jaar geleden door die deur van het Ibis Hotel stapte, had ik geen flauw idee wat dit me brengen zou. Geen ogenblik spijt van. En mijn doelen werden steeds groter. Een marathon lopen op de Zeven Continenten werd mijn volgend persoonlijk project, het moeilijkste continent was toch al binnen. Zo volgden nog marathons in Rio de Janeiro en in Sydney, Australië. En wanneer ik dit schrijf, staat de laatste marathon van de Seven Continents op mijn programma. Samen met Wilfried en MMC naar Japan, voor de Tokyo Marathon 2018 te lopen. Een mooie afsluiter van mijn Zeven Continenten project. En ik kijk er alweer naar uit. Ik heb ondervonden dat je meer kan dan je denkt dat je kan.